

TRAO ĐỔI TÙ BINH (Exchange of POWs)

Tài liệu hùng hồn chứng minh bộ mặt GIAN XẢO của CSVN.

Fb Chị Susie Phan

Khi tôi còn là nữ sinh, tôi không biết Cộng Sản là gì! Dịp Tết Mậu Thân, Mẹ tôi mất 2 người anh, vì bị CS xử tử bằng cách chôn sống. Năm đó tôi đậu Tú Tài, tôi đã tình nguyện vào quân đội, bất kể sự cản trở của ba mẹ tôi, tôi dọa nếu tôi không vào quân đội, tôi sẽ không bao giờ lập gia đình.

Sau khi tôi ra trường, tôi được chuyển làm việc ở Quân Đoàn I. Có dịp tôi đi công tác ở Quảng Trị, dịp đó tôi nhìn xung quanh từ vĩ tuyến 17, tôi mới nhận thấy rằng trong thời gian tôi là nữ sinh, được cấp sách đến trường, vui chơi với các bạn trong những buổi nhảy đầm, và cùng với các anh chị Luật Khoa cầm biểu ngữ chống chiến tranh, tôi thấy ân hận quá. Trong những năm đó, tôi đã được yên ấm như thế là nhờ công ơn người lính VNCH...

Trong một dịp công tác Quảng Trị năm 73 tôi và cô bạn tên Kim, lúc ấy Kim là Trưởng Phòng Xã Hội Tiểu Khu Quảng Trị. Chúng tôi tham dự việc trao trả tù binh do Ủy Ban Quân sự bốn bên giám sát.

Với bản chất xảo quyệt sẵn có của Cộng Sản, họ đòi hỏi phía bên Quốc Gia chúng ta, phải trang bị quần áo bà ba màu nâu và những đôi dép râu (dép làm bằng vỏ xe, có quai treo) cho các tù binh CS mặc, khi trao trả lại cho họ. Trong bộ đồ nâu ấy sẽ làm nổi bật lên nét âm đạm, thâm hiểm của người tù!

Ngược lại, với bản chất chân thật của người miền Nam, chúng ta không đòi hỏi gì họ, chỉ mong họ sớm trả lại tự do cho các chiến hữu của chúng ta càng sớm càng tốt mà thôi.

Khi tù nhân đầu tiên được trao trả bước ra khỏi căn lều nhỏ, Kim nhìn thấy và đã nhận ra sự xảo quyệt của họ. Người tù binh VNCH đã được bọn họ “trang điểm” trong quần tây xám, áo sơ mi trắng, giày, nón thật thơm mát và có xách tay nữa, họ đã ngụy tạo hình ảnh người tù binh giống như một thư sinh sắp được đi dạo phố Hà Nội vậy, để che đậy bên trong là một bộ xương bọc da, vì đói khát lâu ngày...

Cái ngụy tạo trắng trợn ấy là một điều họ muốn cho Quốc tế nhìn qua ống kính của các phóng viên để so sánh hình ảnh của các tù binh hai phía. Kim đã nhận ra ngay cái dụng ý gian manh đó của người Cộng Sản.

Để đối đầu lại với họ, trong khi diu người tù binh đầu tiên vừa được trao trả, Kim đã nói khẽ vào tai anh ta: “anh bình tĩnh nhé, đã có chúng tôi đây, vừa đi, vừa vắt hết tất cả những gì thuộc về họ”.

Hiểu ý ngay nên anh đã vừa đi vừa cười, vừa vắt hết và khi đến bờ sông để xuống ca-nô, anh chỉ còn lại trên người chiếc quần đùi cũ kỹ bạc màu, và phơi bày rõ những ống xương tay, chân khăng khiu... Đồng loạt các bạn tù đi phía sau anh đều làm cùng động tác, quần, áo, giày, nón vắt ngón ngang theo dọc đường đi và những tiếng hô to đả đảo CS vang dội một góc trời của bờ sông Thạch-Hãn đã dạy cho Việt Cộng một bài học đau đớn về hành động gian manh của chúng.

Có một Sĩ Quan VC tên là Dũng đã hần học đánh thật mạnh vào vai Kim và quát: - Có xách động tinh thần tù binh phải không? Kim hét to về hành động bí ối đánh phụ nữ ngay trước mặt Ủy Ban Quân Sự bốn bên, đúng là hành động của sĩ quan VC! Sau đó cuộc trao đổi tù binh phải tạm ngưng vài giờ để bốn bên cùng họp lại...

Sự dũng cảm của chiến sĩ tù binh chúng ta là các anh đã giấu trong người những mảnh vải vẽ hình cờ vàng ba sọc đỏ, và những chiếc quạt giấy xếp bằng tay, mà chúng không nghi ngờ khi mở ra là hình cờ vàng Quốc gia hay những hàng chữ đã đảo Cộng Sản, các anh đã đưa cao khỏi đầu cho mọi người thấy khi vừa bước qua khỏi hàng rào của chúng.

Khi những tù binh VC được quyền rời đất tự do để về phần đất của họ, thì những người tù ấy đã đi hàng ba và tay họ nắm chặt tay nhau trước sự ngạc nhiên của mọi người, cho đến lúc một người nào trong số họ giựt được tay ra và vừa chạy ngược lại vừa la to lên: "Tôi xin ở lại"... thì lúc ấy các quân nhân miền Nam chạy vội ra, bảo vệ anh ta ngay lập tức, và đưa vào căn lều cạnh đó, và trao họ cho chúng tôi để giúp họ những gì họ cần...

Sau này chúng tôi tìm hiểu qua các tù binh vượt thoát được, họ đã cho biết là - lệnh ngầm, họ phải nắm chặt tay nhau để không ai có thể vùng chạy ngược trở lại, vì họ biết chắc rằng hầu hết các tù binh đều muốn ở lại miền Nam, khi họ hiểu rõ đời sống sung túc và tự do ở bên này.

Và ngược lại, trong số tù binh của VNCH chỉ có duy nhất một người xin ở lại với VC mà thôi, sau này chúng tôi được biết, đó là tên VC được chúng dùng tên và số quân của một tù binh đã chết, và gài người của chúng vào, để cho quốc tế thấy là cũng có người muốn ở lại với bọn chúng...

Công việc trao đổi tù binh tiếp nối mỗi tuần từ ba ngày đến năm ngày như thế ròng rã hơn ba tháng liền. Kim và các bạn của tôi đã làm việc với hết sức nhiệt thành... Ba mươi tháng tư 75, ngày đoạn trường mà tất cả đoàn Phụng Hoàng đã xếp đôi cánh gãy. Một số chị em chúng tôi đã phải rũ cánh trong những trại tù khổ sai dã man ấy, trong đó có Kim!

Tôi cũng là một Phụng Hoàng NQN tầm thường. Ngày xưa tôi cũng chỉ làm công tác thường xuyên của người nữ QN Xã Hội với tấm lòng yêu quê hương xứ sở mà thôi. Nên lúc nào tôi cũng trân trọng những thành tích mà các bạn tôi, hay nói chung là của đoàn Phụng Hoàng NQN đã gặt hái được để cùng hãnh diện chung.

Tôi viết những dòng chữ ngày hôm nay để vạch trần sự dối trá của CS, và cũng để xác định rằng tôi luôn luôn hãnh diện là nữ Quân Nhân Quân Lực VNCH.

Sue Phan
Bản dịch lược

T-CHOLIAN EXCHANGE : When I was a schoolgirl, I didn't know what Communism was! On the occasion of the Tet Offensive, my mother lost two brothers, because she was executed by the communists by burying them alive. That year I passed the Baccalaureate, I volunteered to join the army, despite my parents' objections, I threatened if I didn't join the army, I would never get married.

After I graduated from school, I was transferred to work in Army Corps I. I had a chance to work in Quang Tri, that occasion I looked around from the 17th parallel, I realized that during my time as a schoolgirl, being able to go to school with books, have fun with friends in dance parties, and with Luật Khoa brothers and sisters holding banners against the war, I feel so sorry. During those years, I was so peaceful thanks to the service of the South Vietnamese soldier...

On a business occasion in Quang Tri in 73, my friend and I named Kim, at that time Kim was the Head of the Social Department of Quang Tri Sub-Area. We participated in the return of prisoners of war, which was overseen by the Four-Party Military Commission.

With the inherent cunning nature of the Communists, they demanded that our National side equip prisoners with brown clothes and beard sandals (sandals made of tires, with cross straps) for prisoners. CS wear, when handed back to them. In that brown suit will highlight the gloomy, tragic features of the prisoner!

On the contrary, with the true nature of the South Vietnamese, we do not ask for anything from them, we just hope they will soon return our comrades to freedom as soon as possible.

When the first prisoner to be released stepped out of the small tent, Kim saw and recognized their cunning. The ARVN prisoner was "made up" by them in gray trousers, white shirt, decent shoes and hat, and a handbag, they disguised the prisoner's image like a scholar about to be sent to prison.

Walking around the streets of Hanoi, to cover up is a skeleton covered with leather, because of hunger and thirst for a long time...

That blatant disguise is something they want for the International to see through the lenses of reporters to compare images of prisoners of war on both sides. Kim immediately recognized the cunning intentions of the Communists.

To confront them, while carrying the first prisoner who had just been released, Kim whispered in his ear: "Calm down, we are here, walking, throwing all the things away. what belongs to them".

Immediately understanding the meaning, he took off and threw everything at the same time, and when he reached the riverbank to get off the canoe, he was left with only his old faded shorts, and clearly exposed the bones of his arms and legs....

Simultaneously, the inmates behind him all did the same thing, pants, shirt, shoes, hats were scattered along the way and loud shouts against the island of CS resounded in a corner of the Thạch riverbank. -Khan taught the Viet Cong a painful lesson about their treacherous actions.

There was a vc officer named Dung viciously hit Kim hard on the shoulder and shouted: - You inspire the spirit of prisoners, don't you? Kim shouted loudly about the

infamous act of beating women right in front of the Four Party Military Commission, what a VC officer's action!

After that, the exchange of prisoners had to be suspended for a few hours so that the four sides could meet again...

The bravery of our POW soldiers is that you have hidden in your body pieces of cloth painted with the yellow flag with three red stripes, and hand-folded paper fans, which they no doubt reveal when opened are the images of the national yellow flag. family or anti-Communist inscriptions, you have raised them high above your head for everyone to see as soon as you cross their line.

When the VC prisoners were allowed to leave the land free to return to their own, the prisoners walked in three rows and their hands were clasped together to everyone's surprise, until one of them they snatched his hand away and ran back shouting: "I beg you to stay"... then the Confederate soldiers rushed out, protected him immediately, and brought him into the tent next to him. there, and give them to us to help them with what they need...

We later found out from the prisoners who escaped, they said - implicit orders, they must hold hands so that no one can run back, because they know for sure that most of the prisoners All want to stay in the South, when they understand the rich and free life here.

And conversely, among the South Vietnamese prisoners of war, there was only one person who asked to stay with the VC, we later learned that the VC was using the name and number of a dead prisoner of war, and put their people in, to show the world that there are people who want to stay with them ...

The exchange of prisoners continued every week from three days to five days like that for more than three months. Kim and my friends worked with great enthusiasm... April 30, 75, the day on which all the Phoenix troupes assembled their broken wings. Some of us sisters had to lose their wings in those barbaric prison camps, including Kim!

I am also a mediocre NQN Phoenix. In the past, I only did the regular work of a QN Social woman with a heart of love for my homeland. So I always cherish the achievements that my friends, or in general, the Phoenix NQN team have achieved to be proud of together.

I write these words today to expose the lies of the Communists, and also to confirm that I have always been proud to be a female soldier in the Army of the Republic of Vietnam."